

מיכתבים

כשעוד לא הייתי בעולם, היו שני הרחובות האלה דריסטריום, ואז באמת היתה לאבנרי בעיה. אריה זמיר, תל-אביב

פינת בן-שושן

על מונח עברי המתבקש לחג המורים (דף חדש, העולם הזה 11.3.87).

אני מניח כי ז' עצער שנה כוסית אחת יותר מדי, עוד לפני שהגיע חג-הפורים. אחרת אינני יכול להבין מה יש לו להתלבט כליכך באותו מונח להרגשה המזופתת שיש בבוקר שלמחרת שתיה כרת.

הלא כבר מזמן קבע מי שקבע כי המונח המתאים, דהיינו התרגום העברי להאנגאובר הלועזי, איננו אלא גועל-נשף. ש' תייך, רעננה

בכל זאת: תולעת ספרים

על יחסו של איש-תיקשורת לספרים (קשבנו בדבר לילדים, העולם הזה 4.3.87).

חוששני שבשאלה טלפונית של כתבת העור-

דני קוי אצל פצועי צה"ל בתל-השומר לא סתם בן-עניים ניוירוקי

לם הזה אירע קצר תיקשורתי וברצוני להעמיד דברים על דיוקם:

נכון שאמרתי שאין כימיה ביני לבין שירה, אך לא הגדרתי שירה כ"סתם מילים" ואני בהחלט מכין אנשים שעבורם השירה היא נכס רוחני יקר מאוד.

גם לא אמרתי שחשמבה וסיפרות מקצועית הם הספרים היחידים שקראתי עד היום.

זה נכון רק לגבי שנות-ילדות מוקדמות. אך מאז קראתי הרבה ושנים רבות הייתי "תולעת של ספרים" (מסוגים שונים) ובהחלט החכמתי והרחבתי אופקים מכר.

מיקי גורדרום, תל-אביב

כבר היו

בתים מעולם

בעיית רישיונות הבניה לא הומ" צאה עליידי תושבי הגליל וה" משולש. הבעיה היתה קיימת בארץ מאז ומתמיד ומי שרצה גג מעל לראשו, נאלץ לעיתים קרובות, למצוא פיתרון מתאים. כפי שסיפר העולם הזה בגליונו שיצא לאור השבוע לפני 25 שנה: שריהמיטרה כבוד שיטירת העלה השבוע, כשעת ביקורו אצל ראש עיריית רמת-גן, אברהם קריניצי, זיכרונות מימים עברו, שרהמיטרה הזכיר לראש עיריית עיר-הגנים את ההסכם החשאי שלהם בימי המנדט (הבריטי), לפיו לא הטיל (מי שהיה אז) השופט שיטירית עונשים על בוני בתים ברמת-גן ללא רישיונות.

"נכון" אישר קריניצי, "אילו היינו מהכים לרישיונות לפי הפרוצדורה המקובלת, היתה רמת-גן נשארת עירדה קטנה עד היום!"

(המשך מעמוד 3)

חודשיים, שלושה, הגיע הזמן למיבצע מזומנים. כי לדעתי הצרכן המשלם מזומנים בקופות המרכולים פשוט מקופח. האחרים נהנים מאשראי של חודש, חודשיים, שלושה, מה ששקול כנגד הנחה של חמישה עד עשרה אחוזים. ואני, המשלמת מזומנים, מוציאה את הכסף מארנקי ללא כל הנחה.

מיבצע מזומנים צריך לתת הנחה של, נגיד, שיבעה וחצי אחוזים. לכל מי שמשלמת מזומן. אחרת אמשך להרגיש לא רק מקופחת, אלא ממש שוטה, כי אני היא המממנת, למעשה, את האשראי לאחרות.

דורה גוטנהלף, גבעתיים

הילדים והפצועים

עוד על דני קוי ("תמרורים", העולם הזה 11.3.87).

אסור לשכוח שדני קוי לא היה סתם בן-עניים ניוירוקי שעלה לגרולה, ומשעשה חיל ידע ליהנות מחייו.

העולם הזה: שבועון החדשות הישראלי ♦ המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב גורדון 3, טל. 03-232262/3/4. תאריך: 136 ♦ העורך הראשי: אורי אבנרי ♦ עורך-מישנה: דוב איתן ♦ עורך תכנית: יוסי שנון ♦ רכות מערכת: ענת פרגוסטי ♦ עורך ביתוב: גיורא נוימן ♦ צלמי מערכת: ציון צפריר, צבי טל ♦ עורך הפוסט: יפתח שביט ♦ ראש המינהלה: אברהם סיטון ♦ המודל: העולם הזה ♦ בע"מ ♦ הדפסה: "הדפוס החדש" בע"מ, תל-אביב ♦ הפצה: גד בע"מ, תל-אביב.

קו יא יקי

היה לפרסום ביום השלישי שעבר, הותרו לי פירסום.

חלק מהדברים נאמרו עליידי האלוף (מיל') ח"כ מתי פלד בכנסת, לפי החוק, אין הצנזורה רשאית לאסור פירסום דברים הנאמרים במליאת הכנסת, אלא אם כן החליט יו"ר-השיבה בד במקום למחוק אותם מהפרוטוקול. הקטע הבא מריברי מתי פלד לא נמחק מהפרוטוקול, ועל כן הוא מותר לפירסום:

יש להבין כי מבחינתה של ארצות-הברית, הבעיה עדיין רחוקה מסיימה. הלא גם בעין בלתי-מזויינת אפשר לראות עד כמה רחוקה הפרשה מסיימה.

מה ידוע לנו עד כה על אופן הריגול, שנקט טה ישראל בארצות-הברית?

על פי עדותו של פולארד בבית-הדין (מיל' היה מישור, כנראה אלוף-מישנה (אביאם) סלע, מוסר לפולארד פרטים על מידע שידוע כי הוא נמצא בנגז המודיעין של חיל-הים האמריקאי, ומבקש לקבל לידיו מידע זה. פולארד היה מאתר על המדפים את המידע שהתבקש להביא, ומביאו.

ברור כי החתרנות שמטרה על קיום המי-דע טרם נחשפה.

זהו, כנראה, הסיבה לכך שתחילה ניסתה הממשלה להעלים את מעורבותו של סלע. אחרי שהתברר חלקו לחוקרים האמריקאים, הם רתחו מבע. כי הלא ישראל הב-טיחה לגלות את כל פרטי הרשת, שאותה הפעילה, וכנראה לא עמדה בהבטחתה.

מעניין שלא דיברתי עם מתי פלד לפני נאום זה. הוא הגיע בדרך ההגיון לאותו הסקופ, שאני הכאתי אותו מארצות-הברית.

כעבור חמישה ימים פורסם הסקופ ברעש גדול — בגילוי של ושינגטון פוסט.

ומכאן, אם חשש מישור שמא העולם הזה פירסם ענין כוב, שבו בטיח סקופ שאין לו כיסוי בתוך הגיליון — הוא חשד בכשרים. הסקופ היה ברינו, ולא בנו האם לא פורסם בגוף הגיליון האחרון במלואו.

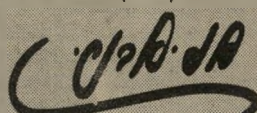
דפנה

והמדינה

הראיון שערכה דפנה ברק לגין דמיאניק בבית-הכלא השמור ביותר במדינה כבר הפך חלק מתולדות-העיתונות הישראלית ומן הפולקלור. בשבוע שעבר הכיר בכך גם אב בית-הדין שפט הדין את דמיאניק, השופט דב לויץ.

הסניגור, מרק א'קונור, ביקש לחקור את ניצב-מישנה אלכס איש-שלוש על פגישתו של נתן שצ'דנסקי עם דמיאניק, פגישה שנערכה בהיתר השילטונות.

כששאל א'קונור כיצד נכנס שצ'דנסקי לתא, מידע השופט לויץ להורות לעד, "אל תענה על כך" הוסיף לויץ בהומור: "עוד מעט תשאל גם איך העיתונאית הגיעה לתא — זוהי שאלה שמדינת ישראל אינה יכולה לישון בגללה!"

אם אתה חר-עין, בוודאי שמת לב לכך שקרה בגליון האחרון של העולם הזה משהו מוזר.

על השער נאמר: "פרשת פולארד — סקופ — הבוס הסמוי לא זוהה"

העולם הזה הוא חסכוני מאוד בשימוש בציון "סקופ". זהו ציון רבי-יוקר, ואין אנו ממהרים להעניק אותו לכל גילוי. זה קורה רק כמה פעמים בשנה.

הנה, בכתבה שהתייחסה לשער הקדמי של השבוע שעבר לא נאמר דבר על "בוס סמוי" שלא זוהה.

היה בכתבה סקופ אחד: שפולארד מסר סודות אשר באו לקהילת-המודיעין האמריקאית מידי רשת-ריגול אמריקאית שפעלה בכרית-המועצות. נוהלי-המודיעין מהיבטים חיסול מידי של כל רשת-ריגול, שנפלה קורבן לדליפה, רשת-ריגול אמריקאית זו חוסלה בעיקבות פרשת-פולארד. מכאן הועם האמריקאי העצום, ודבריו של שרי הביטחון קספאר ויינברגר, שאמר שהיו צריכים להוציא את פולארד להורג.

חוץ מזה היו בכתבה כתמים לבנים אחרים. דוברי כה על גילוי שני, "תמוז אף מהראשון". אולם תחת גילוי מפורש על בוס שלא זוהה, באו דברים סתמיים על חששם של שרות-הבינון האמריקאיים, שאם קיימים מרגלים נוספים בקירובם.

ניחשת בוודאי שיש קשר בין הדברים, אך לא יכולת לדעת בדיוק מהו.

בינתיים עברו ימים, וכמה דברים שלא ניתן

כינוס ותיקי העולם הזה

השבוע, ב-11 במאוס, מלאו 50 שנה לקיומו של העולם הזה. השבועון נוהג לחגוג את יום-הולדתו בפסח. בפסח השנה ימלאו גם 37 שנים ליום שבו עבר תפקיד העורך מידי אורי קיסרי, המייסד, לידי אורי אבי-נרי.

לרגל המאורע, מתכוון העו"לם הזה לערוך מסיבה לכל החברים והחברות של מערכת העולם הזה בכל הזמנים. כל חברי המערכת בעבר — כתבים, צלמים וציירים — מת' בקעים להתקשר באופן רחוף עם חנה גבאי, מוזכרת-המערכת, ולמסור את כתובותיהם, כדי שניתן יהיה להזמין כראוי.